

MELISSA
KEILOVÁ

Jak Sam přestal
být mimo

FRAGMENT

Kráska a Geek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

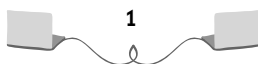
Melissa Keilová
Kráska a Geek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Melissa Keilová

Téměř taneční scéna s nevyzpytatelným Humphreym Bogartem

Tohle pondělí začne mým pádem na zadek. Každý normální kluk by si pomyslel, že od toho okamžiku se může jeho den jen zlepšovat. Já ale docela vážně pochybuju, že to bude můj případ.

Zaslechnu smích a tleskání. Někdo rozverně vykřikne.

Přímo nade mnou visí na stropě obrovský, růžovo-fialový a třpytkami posázený symbol zkázy, vlastnoručně vyrobený členy plesového výboru.

Justin Zigoni se rozběhne, přeskočí mě a v letu praští rukou do cedule. Shora se snese sprška třpytek a jedna z nich mi přistane na sítnici.

Zavřu oči.

Zajímalo by mě, jestli něco takového může vyvolat mrtvici.

Justin znovu vykřikne a zapumpuje pěstí nad hlavou. Obklopí ho dav – hejno neurčitých holek a pár kluků, kteří nosí úplně stejné boty. Jako si veverka střádá ořechy, tihle nadutí pitomci si z mého pádu čerpají svou denní porci zlomyslné radosti.

Kdyby existovalo ocenění pro největšího školního blba na světě, Justin Zigoni by nejenom vyhrál, ale pojmenovali by po něm i to ocenění. Zcela jistě by ho uvedli do středoškolské síně slávy všech pitomců.

Při pohledu na samolibý výraz v Justinově tváři je mi jasné, že za to, co na střední škole v Bowen Lakes vyvolává salvy smíchu, je zodpovědný právě on. To on převrhl láhev vosku na podlahu zrovna před mou skříňkou.

„Jak se ti líbí výlet, Sammy?“ popíchne mě Justin. Banda dutohlavců a mimoňů se rozchechtá.

Nikdo mi neříká Sammy. Moje matka výjimečně použije „Samuel,“ ale já jsem a vždycky jsem byl Sam. Sammy je jméno pro pětileté haranty, hosty v televizních soutěžích a šťastné, sluníčkové lidi.

Já rozhodně nejsem Sammy.

Mike na mě seshora shlíží trochu starostlivě. Trochu, protože za a) můj nejlepší přítel jen zřídka kdy projevuje své pocity jinak než jen trochu, a za b) Mike dobře ví, že ukázat starost by vedlo jen k dalšímu mučení, až zase vstanu. A tak zůstanu nehybně ležet po dalších asi devět vteřin, než Mike konečně natáhne ruku a vytáhne mě na nohy.

Objeví se Adrian s jeho věčným výrazem „mám chuť někomu vrazit.“ Je ovšem nutno poznamenat, že Adrian Radley v životě nikomu nevrátil. Obávám se, že dnešní den bude nejen horší a horší, ale skončí katastrofou epických rozměrů.

Mike sesbírá myslí tyčinky, které mi vypadly z kapsy. Pak si popraví brýle na nose a zamračeně se postaví proti Justinovi.

„Ty jsi takový vůl, Justine,“ zamumlá.

„Co že jsem, ty teplouši?“ zavrčí Justin a přiloží si dlaně k uším, jako by byl hluchý, a ne jen hloupý.

Justin neví, že Mike je gay. Kromě mě, Adriana a Allison nikdo neví, že Mike je gay. Jelikož mě nenapadá, co vhodného říct, aniž bych svého nejlepšího přítele prozradil, je jediným logickým rozhodnutím nereagovat.

Adrian to však vidí jinak. Vrhne se vpřed a já ho jen v poslední vteřině instinktivně zachytím za lem jeho mikiny.

„Hlídej si toho trolla, Sammy,“ poznamená Justin. Stále se chechtá. Podobně se chechtají jen filmoví superpadouši těsně předtím, než vypustí radioaktivní žraloky.

Adrian je mi sotva po ramena. Nedávno mu začaly poněkud zvláštním způsobem růst vousy. Tvoří pruh, který se táhne pod bradou od ucha k uchu, a Adrian si ho odmítá oholit. Vlasy si nestříhal už roky. A má mírnou nadváhu. Takže je mi jasné, že lidem, kteří mají nesprávné informace o mytických jeskynních bytostech může Adrian trochu připomínat trolla. Říkají mu tak už od osmi let. Nejsem si jistý, jestli mu to pořád ještě vadí.

„To je v pořádku, Adriane,“ zahuhlám.

Adrianův obličej se zbarví do ruda. Mám strach, že spustí křik prošpikovanými hláškami ze *Star Treku*, ale Mike rozptýlí jeho pozornost myslí tyčinkou. Společně mi pak pomáhají sesbírat učebnice rozházené po celé chodbě.

Justin se domýšlivě ušklíbne „Vážně, hoši, kdyby tu vyhlášovali největšího ubožáka roku, vy byste vyhráli Grammy nebo tak něco.“

Jeho vyjádření nedává žádný smysl, což ale jeho obdivovatelům vůbec nevadí a všichni sborově vyprsknou smíchy. Zatoužím, aby se na školní chodbě zjevil Kožená tvář z *Texaského masakru motorovou pilou*. Vtom se ale rozdrncí zvonek, Justin do mě bokem strčí a zamíří pryč. Jsem vyšší než on, ale patří k těm silnějším z mužského rodu, takže mě snadno zatlačí do skříňky.

Jeho kamarádi do nás naposledy zabodnou pohled a vyrazí za ním. Holky se s hihňáním rozutíkají.

Adrian a Mike se ke mně přistaví každý z jedné strany. Urovňám si mikinu. „Už jsem vám řekl, že nesnáším svůj život?“

Mike povzdechne. „Mockrát.“ Pohlédne na mě tím svým bezvýrazným způsobem. „Připraven na hodinu angličtiny?“

„Mohl jsem toho magora sejmout,“ zavrčí Adrian.

„Jo,“ odfrkne Mike. „A pak bychom tě museli odvézt na pohotovost. Radši se ovládej.“

Dalších devatenáct vteřin stojíme na místě. Je to taková naše tichá dohoda, protože za tu dobu Dutohlavci stačí dojít do učebny angličtiny. Nemusíme se na sebe ani podívat, ale jakmile uplyne stanovená doba, všichni zároveň vyrazíme.

•

Na střední škole v Bowen Lakes se mi nikdy nelíbilo. Kdyby o mém životě někdo napsal scénář, o střední v Bowen Lakes by se v něm neobjevilo víc než jen poznámka v nadpisu první scény. V poslední době mám však dojem, jako by se vesmír spik-

nul proti mně a nedávné události změnily mou neurčitou antipatii v plnohodnotnou a naprostou nenávisť.

Zigonihovo debilita v letošním roce nabrala nový vítr do plachet. Jako by o prázdninách spadl do kádě s tekutinou, která v člověku takovou ničemnou debilitu prohlubuje. Anebo se všechny tři jeho funkční mozkové buňky ohromně nudí.

A navíc – navzdory skutečnosti, že se jarní ples bude konat až za devět měsíců – přeměnil plesový výbor celou školu v růžovou třpytivou pevnost.

Stěny, na kterých původně visely výkresy studentů a plakáty varující před pohlavně přenosnými chorobami, se nyní ztrácejí pod vrstvou výtvarů plesového výboru. Všude se objevily koláže obličejů s našpulenými rty a neuvěřitelným způsobem zprzněné filmové plakáty. Snaží se mě přesvědčit, že se dá „sláva starého Hollywoodu“ vzkrýsit použitím výtvarných potřeb z obchodáku.

Na nástěnce šachového klubu visí plakát k filmu *Casablanca*. Humpreyho Bogarta a Ingrid Bergmanovou nahradily tváře Justina Zigonihova a Sharni Vaneové, přičemž Sharnin bezduchý pohled směřuje do Justinových prázdných očí. Uvažuji, jestli pro ně vandalismus ve formě přimalovaných knírů a rohů není až příliš dobrý. Kdyby mě plesový výbor bodal tupou tužkou, bolelo by mě to míň než to, že vybrali právě tohle téma. Snažím se vyhybat filmům, které se odehrávají na střední škole nebo ve kterých se tančí, případně se v nich vyskytuje obojí. Ale kdyby mě mučili, musel bych přiznat, že jsem si po zhlédnutí několika takových filmů vytvořil svůj žebříček nejoblíbenějších scén:

1. Scéna z maturitního plesu ve filmu *Carrie*. Ta holka se zblázní a silou mysli zničí celou školu. To si přece zaslouží být na prvním místě seznamu, ne?
2. Scéna z maturitního plesu v původním filmu *Buffy, zabíječka upírů*. Z podobných důvodů jako předchozí, ovšem bez výbuchů, ale navíc s krvelačnými upíry.
3. Scény z maturitního plesu ve filmu *Maturitní ples*. I když jen kvůli nejasné naději, že i náš vlastní školní ples navštíví běsnící sériový vrah.
4. Závěrečná taneční scéna z původního filmu *Footloose*, který jsem sledoval během Neobyčejně veselého víkendu. Uvádím ji tu, protože byla nebetyčně trapná, a taky proto, že ani jeden z herců neměl v těle špetku rytmu, s čímž se dokážu ztotožnit.
5. Závěrečná scéna z filmu *Pomáda* – pouť, v jejímž závěru vidíme letící auto. Já věřím, že letící auto symbolizuje cestu do posmrtného života, takže Sandy a Danny se zřejmě srazili s ruským kolem nebo někdo konečně správně uhodil kladivem do silového automatu, a ten je smetl. To je pro toho napomádovaného blběčka s poškozeným mozkem jediný přijatelný konec.

Mike prohlásil, že jsem nepochopil pointu *Pomády*, jelikož jsem zřejmě uvnitř mrtvý. Rozhodl jsem se to brát jako kompliment.

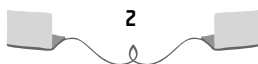
•

Já s Mikem jdeme spolu angličtinu, ale Adrian má matematiku se slečnou Chowovou. Doprovodí nás ke třídě, i když se musí vrátit stejnou cestou, a tudíž přijde pozdě.

Mike se beze spěchu šourá po mé levici a Adrian se pomalu sune po mé pravé ruce. Mike si znovu postrčí brýle na nose a pak nenuceně mávne rukou. Z rukávu mu odpadne pár třpytek. Adrian si odkašle a prohrábne si vlasy. Udělám totéž, takže na podlahu se snese další růžovo-fialová třpytivá sprška.

To je nejzazší hranice, kam jsem schopen zajít v koordinaci pohybů s ostatními lidskými bytostmi.

Je asi zbytečné říkat, že na jarní ples nejdu.

První hodinu máme angličtinu.

Zhroutím se na své obvyklé místo ve třetí řadě zředu.

Mike sedí vedle mě, zcela bez výrazu a naprosto tiše, tak, jak se chová na veřejnosti vždycky. Se svými hnědými vlasy a hnědým oblečením se dokáže ztratit na jakémkoliv pozadí. Tak trochu čekám, že se podobně jako chameleon naučí měnit i barvu kůže.

Na druhé straně sedí Allison Winfieldová. Ohryzanou tužkou *Hello Kitty* si čmárá do roztrhaného sešitu. Podívá se na mě a ušklíbne se. Šklebí se docela hodně. Nechápu proč. Ale navzdory *Hello Kitty* vím, že kdo se notoricky ušklíbá, patří mezi mé oblíbence.

Allison je jediná holka, se kterou kamarádím. Má ty nejnemnější blond vlasy, jaké jsem kdy viděl, a téměř neustále se jí statickou elektřinou lepí na tvář. Je jednou z těch holek, které, pokud budou mít štěstí, zasáhne puberta v takových pětadvaceti letech.

Mike mi neustále naznačuje, že bych s ní měl začít chodit, že je dobrá akorát tak pro mě. Já nevím. Pokusil jsem se představit si ji bez trička; odhaduju, že vypadá přibližně jako já ve

dvanácti. S radostí můžu prohlásit, že to se mnou naprosto nic neudělalo.

Allison žvýká pramen svých vlasů. Mike si strčí do úst dvě tužky a prázdným pohledem zírání na hodiny nad tabulí. Victor Cho, který sedí vedle něj, zaujme svou standardní pozici. Hlavu si položí na sešit a během dvou minut slastně usíná.

Pan Nicholas má hlavu zabouřenou v šuplíku a s ubíhajícím časem se zvyšuje hlasitost třídy. Je to docela dobrý učitel, i když trochu moc vážný. Chodí v uniformě, kterou tvoří džíny a postarší sako. Víím, že je fanoušek klasických hororů, protože jsem ho několikrát zahlédl v kině Astor. Připadá mi tak o poznání lepší než ostatní učitelé ve škole.

Angličtina mě obvykle docela baví, ale po tom, co mi ráno provedl Zigoni, nemám dneska na *Macbetha* náladu. Otevřu sešit na prázdné stránce a pustím se do složitého obrázku Pevnosti osamění z původního *Supermana*, což by mi mělo trvat, pokud to správně odhaduju, až do konce hodiny.

Ozve se zaťukání na dveře.

Dveře se otevřou.

Do třídy vejde zástupce ředitele, pan Faville, hlasitě se vysmrká do svého kapesníku a déle než je nutné zkoumá jeho obsah. Nakonec kapesník zmuchlá do kuličky a nacpe si ho kapsy.

Za ním jde nějaká holka.

Ve filmech – ne v uměleckých, které vznikají u lidí na dvorku, ale v hollywoodských, kde se důležité události musí zdůraznit, aby je pochopili i ti hloupější – se vyskytují určité nepřímé náznaky, které vás upozorní, že dojde k nějaké změně.

Kdyby život byl film, mělo by se v to pondělní ráno, kdy se otevřely dveře, stát toto:

Hudba začne hrát hlasitěji. Zazní klavír a housle. Možná se přidá i violoncello.

Do třídy vnikne poryv větru a přinese s sebou kopu listů, které se zpomaleně snáší na lavice. Všem klukům ve třídě – kromě Mika, který je gay, a mě, protože jsem uvnitř mrtvý – z hrudi vystřelí namalovaná srdce jako skunkovi Pepíkovi, když spatří svou milovanou skunčici.

Hluk ve třídě se pomalu začne vytrácet, až zcela utichne.

Zástupce Faville přispěchá a chvíli si něco špitá s panem Nicholasem. Pak na učitele kývne, kývne na dívku a kývne na třídu, načež beze slova vyběhne z místnosti.

Nezajímá mě nic, co se na této škole děje. Jsem však poměrně slušný pozorovatel, podobně jako vědci, kteří tráví své dny pozorováním objektů v mikroskopu. Nová holka znamená čerstvé maso, možná posun ve společenském uspořádání, a dokonce snad i předmět hovoru během tří následujících obědů, který vyslechnu i navzdory tomu, že mě to vůbec nezajímá. Všechno je to naprosto zbytečné, ale možná mi to v budoucnu poslouží jako vhodný materiál při psaní scénářů.

Odložím tužku na svou supermanovskou kresbu. Připravím se na to, že si v duchu budu dělat poznámky.

Pan Nicholas se opře o stůl. Ve třídě panuje naprosté ticho a dívka čeká.

Má na sobě žluté šaty, jaké nosily ženy v domácnosti v padesátých letech minulého století, na nohou má červené boty

bez podpatku. Vlasy má delší než považuju za praktické; vlní se jí skoro až k pasu a uprostřed je má rozdělené pěšinkou. Ne-tečně se rozhlíží po třídě a vůbec se přitom netváří vyděšeně. Není přehnaně sebevědomá jako třeba Adrian, když v sedmé třídě namísto referátu o filmu *Ztracenci* zazpíval píseň. Mikovi i mně se tato událost vryla do paměti jako bod nula, od něhož se společenská spirála naší skupiny začala stáčet směrem dolů.

Dívka nemá strach, ale není ani namyšlená. Musím si to poznamenat jako plusový bod.

Pan Nicholas se na ni usměje. „Zdá se tedy, že máme v naší škole novou studentku. Věřím, že tu... Camillu... přijmeme. Povězte nám něco o sobě, slečno Carterová.“

Camilla. Nezvyklé jméno bez nadbytečných samohlásek. Další plus.

Dívka pokrčí rameny, jako by jí mluvění před osmadvaceti případnými nepřáteli nečinilo žádný problém. „Právě jsme se přistěhovali. Můj táta a já. Pocházíme odsud, ale nějakou dobu jsme žili na nejrůznějších místech.“

Má britský přízvuk. Další plus.

Musím uznat, že je dost hezká. To je čtvrté plus. Zároveň ale musím poznamenat, že je divně oblečená. Nemám tušení, co dívky považují za přijatelné, ale obávám se, že její oblečení by mohlo být považováno za minus.

Má i tetování. Proklatě dobré tetování s modrými květy, které se jí vine po levém rameni. Neznám žádnou jinou studentku z jedenáctého ročníku, která by měla tetování. Třídou to zašumí. Páté plus.

„Táta je spisovatel. Novinář. Dlouho jsme žili v Londýně, ale pak pracoval rok v New Yorku, a tak jsme se předtím nějakou chvíli potloukali po Spojených státech.“ Pousměje se a pokrčí rameny. „Myslím, že se mu stýskalo po domově.“

Je z New Yorku. Má britský přízvuk. Dvacáté plus.

S obličejem pana Nicholase se stane něco zvláštního. „Počkej – tvůj otec je *Henry Carter*?“

Ve vzduchu je náhle cítit slabý závan slávy. Energie v místnosti se změní. Moje duševní tužka nejistě visí nad výsledkovou kartou.

„No, jo. Jste jeho fanoušek?“ zeptá se.

„*Děláš si legraci?*“ Pan Nicholas na ni hledí, jako by do naší třídy zabloudila s Shakesperovou hlavou v krabici. „Tvůj táta – on napsal článek o skupině Grand Funk Railroad pro časopis NME, že?“

„Jo. Táta tohle prastaré stádium rocku miluje. Ale Mark Farner je fakt skvělý.“

Usměje se. Nestydí se ani se nevychloubá. Je to prostě jen úsměv. Dalších dvanáct plus.

Učitel si zničehonic uvědomí, že má okolo sebe osmadvacet dalších lidí, protože zavře ústa a skryje obrovský obdiv, který vůči tátovi té holky cítí. Opře se o katedru. „Víte, třído, Henry Carter je snad jedním z nejlepších hudebních novinářů současnosti. Dělal rozhovory s každým od Lou Reeda až po Bowieho.“

Ozve se tlumený šepot. Většinou od lidí, kteří nemají ponětí, o kom to učitel mluví, ale mají nejasný pocit, že se jedná o někoho slavného, kdo si jistě tlumený šepot zaslouží.

Pan Nicholas obrátí oči v sloup. „Pro časopis *Uncut* zpovídal i Kennyho Elfina.“

Třída sborově zalapá po dechu a všichni začnou vzrušeně šeptat. Kenny Elfin byl druhý v loňském *X-faktoru*.

Nová dívka přikývne a znovu se pousměje. Její závěrečné skóre činí patnáct miliard plus. Další přírůstek do armády zatracených dutohlavců. Pan Nicholas se dostane ze svého omámení. Ukáže na židli ve druhé řadě vedle Jackie Nguyenové. Nová holka nenuceně popojde k lavici. Všichni ji sledují, ale ona se pohybuje, jako by byla v celé místnosti úplně sama. Justin Zigoni se tak usilovně snaží zahlédnout její nohy, že málem spadne ze židle.

Učitel se k nám obrátí zády a začne něco psát na tabuli. Nikoho to nezajímá.

Ona se posadí a stáhne si dlouhé vlasy do nedbalého ohonu. Vytáhne si z tašky v kůži vázaný zápisník a brýle ve tvaru kočících očí. Nasadí si je na nos.

Odsune se od lavice, přehodí si nohu přes nohu a opře si zápisník o koleno. Dvě holky, které sedí za ní, nenápadně udělají totéž.

Victor Cho se málem udusí vlastními slinami a s odfrknutím se probudí.

Allison, která sedí vedle mě, se ušklíbne.

Mike přestane ohryzávat konec tužky a zachytí můj pohled. Víم přesně, na co myslí. *Justin a jeho banda se budou mít aspoň v dohledné budoucnosti čím zabývat.*

Zakoulím očima. On zašilhá. Snažím se nevyprsknout smíchy.

Vrátím se ke své Pevnosti osamění.

Mike se nám před rokem svěřil, že je gay. Bylo to o víkendu, kdy moji rodiče odjeli na tiché meditační setkání. Dva dny prý seděli na louce a nemluvili. Moc jsem to nechápal. Kdyby totiž neseděli na louce, nijak by se to nelišilo od ostatních víkendů, které rodiče trávili doma.

Byl pátek večer a Mike, Adrian a já jsme se v našem obýváku probírali mou sbírkou DVD. Snažil jsem se je přesvědčit, abychom absolvovali maraton hororů *Pátek třináctého*, a nepouštěli si *Tron*, který jsme viděli už osmnáctkrát. Mike si pořádně přihnul ze své plechovky coca-coly a prohlásil:

„Myslím, že jsem gay.“

Podíval jsem se na něj a Adrian taky. Pak Adrian pohlédl na mě. Mike upíral oči na svou plechovku coly. Nakonec se mi podařilo vykottat něco aspoň trochu smysluplného, což bylo asi:

„Víš to určitě?“

Mike pokrčil rameny. „Pravděpodobně.“

Adrianovy zkušenosti se sexem nesahaly dál než k několika ženským objektům, které na něj zhlížely z plakátů na stěnách

v jeho pokoji. A já, vzhledem k téměř mizivé možnosti, že se v mé blízkosti objeví princezna Leia nebo Číslo šest z *Battlestar Galactica*, jsem se doteď spíš zabýval myšlenkou, jestli náhodou nejsem zcela asexuální.

A tak jsme udělali jedinou věc, která nás napadla. Zeptali jsme se Googlu.

Stáhli jsme si *Xanadu*, zřejmě nejhorší film, jaký moje oči musely zhlédnout. A na Adrianovo naléhání jsme si půjčili *Zabijáky lesbických upírek*, což, upřímně řečeno, způsobilo ve všem ještě větší zmatek.

Nakonec jsme si pustili *Hříšný tanec*. Mike usnul, ale já musel uznat, že se mi to docela líbilo, což mě přivedlo k otázce mé vlastní sexuality a vzbudilo celou řadu dalších otázek, které jsem se pro jistotu rozhodl dál nerozvíjet.

Adrian to ale neváhal risknout a nabídl se, že Mika políbí. Mike však docela správně předpokládal, že si Adrian už od čtvrté třídy nečistí zuby. Prozkoumali jsme několik internetových stránek, které se natvrdo věnují otázkám homosexuality, ale jak poznamenal Mike, nic z nich se nemohlo vyrovnat hrůze, kterou cítil při pomýšlení na to, že by políbil Adriana.

Nakonec jsem vybrakoval tátovu skrýš s porno časopisy. Po podrobném prostudování stránek plných žen s obrovskými prsy, které se nakláněly nad nejrůznějším zemědělským nářadím, se Mike zhroutil do tátova sedacího vaku a prohlásil:

„Už je to jisté, jsem gay.“

A bylo to.

Od té doby jsme o tom nemluvili.

Ne proto, že by to bylo divné nebo tak něco. Ale proto, že Mike je prostě Mike. Mike je Mike od té doby, co jsme se potkali na semináři *Jak si vybudovat svou sebeúctu prostřednictvím divadla*, na který nás naše mámy zapsaly, když nám bylo osm.

Je mi jedno, že Mike je gay. Jelikož neexistuje šance, že bychom se někdy dotkli tělesných partií toho druhého, není nutné se o naší sexualitě vůbec bavit.

•

Ten Neobyčejně veselý víkend mi dnes přichází na mysl z mnoha důvodů. Částečně proto, že si dělám starosti o Mika, ale hlavně kvůli *Hříšnému tanci*.

Řetězec událostí, který mě přivedl k těmhle myšlenkám, proběhl následovně:

V 15:20 zvonek otnámil konec vyučování a já zamířil k počítačové učebně, kde jsem měl sraz s ostatními. Kromě ranního pádu na zadek jsem během dneška nepřitahoval téměř žádnou pozornost. To proto, že se všichni zaměřili na Camillu Cartarovou. Kdykoli jsem na ni příležitostně pohlédl, obklopoval ji nepropustný dav fanoušků.

O přestávkách všichni zadávali jméno jejího táty do Googlu. Dokonce i Adrian měl nutkání vyhledat ho na svém iPhoneu, a to je co říct, protože Adrian jen zřídka využívá svůj iPhone k něčemu jinému než ke hraní Angry Birds.

Na internetu je toho o Henrym Carterovi docela dost: články, recenze a fotky tmavovlasého chlápka, co vypadá pří-

liš mladě na to, aby byl něčím otcem. Je tam i příběh o něm a Camillině matce – nějaké anglické modelce, která snad byla v devadesátých letech minulého století docela slavná, a která byla asi tak pět minut provdaná za Camillina otce. Našly se i dvě Camillininy fotky. Na jedné se sklání nad svým tátou při uvedení nového alba skupiny *The Wombats* na trh. Druhá ji zachycuje při setkání s nějakým hercem z *Harryho Pottera*.

V tu chvíli jsem ztratil zájem. Předpokládám, že její blížě neurčený vztah k celebritám zaujme dutohlavce aspoň na měsíc, takže přibližně tak dlouho by nemuselo dojít k žádným nehodám. Naposledy se něco takového stalo, když u nás v desátém ročníku suplovala učitelka, která vypadala úplně stejně jako rosníčka ze sedmého televizního kanálu. Nemůžu zaručit, že ta dočasná úleva rychle nepomine, ale *můžu* zaručit pár věcí. Bude drama. Budou tu pomluvy. Ale pokud se nezjistí, že je ta nová holka kyborg, nebude mě to zajímat

Zajímá mě, proč Mike přestal chodit do karate.

Mike miluje karate od sedmé třídy, kdy zjistil, že kopat lidi do hlavy je legitimní sport. Svědomitě trénuje a je v tom fakt skvělý. Patří mezi nejlepší vlastníky černého pásu ve škole karate.

Dnes vešel do kanceláře IT, položil šest plechovek coly na Alessandrovu hromadu kabelů a monotónním hlasem prohlásil:

„Rozhodl jsem se, že přestanu trénovat. Pověsím své holení chrániče na hřebík.“

Dokonce i Alessandro, který zná Mika spíše jen od vidění, je zaražený.

V průběhu minulého roku mě škola zaměstnávala jako Alessandrova asistenta, přestože náš IT koordinátor ve skutečnosti žádného asistenta nepotřebuje. Potřebuje sprchu a možná i zubaře. Alessandro se rozhodl využít mé schopnosti poté, co se stal svědkem incidentu mezi mnou a Justinem Zigonim. Ten incident se týkal kriketového kolíku, švihadla a gejzíru krve z rozbitého nosu, za který by se nemuseli stydět ani ti nejdrsnější tvůrci hororů.

Alessandro vypadá, jak by podle mě mohl asi za deset let vypadat Adrian, ale na rozdíl od něj měří asi sto devadesát pět centimetrů a zná hesla všech našich e-mailových účtů.

S Alessandrem si raději nikdo nic nezačíná. Ochotně nám nabídnul, že můžeme kdykoliv trávit čas v jeho kanceláři. Když jsme tam, jsme v podstatě svobodní.

Posloucháme skupinu *Foals*, protože tu vždycky jako hudební kulisa hraje skupina *Foals*. Každé pondělí odpoledne tu vládne řád. Ve světě hlouposti a hmatatelného nepřátelství jsem se na to naučil spoléhat.

Mike a Allison se tu objeví přesně v patnáct třicet s colou a tyčinkami Mars, které nakoupili v obchůdku přes ulici. Allison se usadí na zásuvkové skříni s některým dílem japonského komiksu *Akira*. Adrian se bude asi dvanáct minut přit s Alessandrem o hře *Call of Duty*. Já si na jednom počítači pustím epizodu seriálu *Battlestar Galactica*, kterou ani nemusím pouštět moc nahlas, protože ji všichni známe skoro nazpaměť. Adrian a Alessandro ukončí svou debatu některou variantou fráze: „Proč nehraješ *Space Invaders*/dámu/ping-pong?“ A pak

se Alessandro vyřítí z místnosti a nevrátí se, dokud se nebudeme chystat k odchodu.

Dnes se Mike pomalu houpe v křesle a upírá oči do stropu.

Allison přestane kopat do skříňe, na které sedí, a začne žvýkat pramen svých vlasů.

Adrian se pustí do druhé tyčinky Mars, protože ho probodávám očima, aby se zdržel jakýchkoliv hloupých připomínek. Dobře ví, že jedině plná pusa mu zabrání říct nějakou pitomost.

Mike se přestane houpat. Úkosem na mě pohlédne.

„Existuje nějaký důvod, proč končíš?“ vyhrknu nakonec.

Mike pokrčí rameny.

„Je to kvůli nějakému klukovi?“ zeptá se Adrian a na Míkův rukáv se snese sprška čokolády.

Nejradši bych ho zavraždil pohledem.

Mike povzdychne. „Ne. Není to kvůli žádnému klukovi.“

Mám pocit, že bych měl říct něco dalšího. Něco, čím bych vyjádřil, že ho chápu. Něco chytrého.

Zničehonic si vzpomenu na *Hříšný tanec*.

Můj žebříček pěti naprosto nejlepších filmových hlášek se neustále vyvíjí. Poměr hlášek z *Hvězdných válek* a z hororů závisí na mé náladě – jednu hlášku ale z toho seznamu nedokážu dostat pryč:

„Baby nebude sedět v koutě.“

Zařazení téhle hlášky do mého žebříčku mě dost trápilo. Předně, je ho holčičí film. Navíc se v něm tancuje. A je navždy spjatý s Neobyčejně veselým víkendem, o kterém, jak už jsem

se zmínil, nikdy nemluvíme. Hláška z *Hříšného tance* by se neměla objevit v žebříčku, ani kdyby zahrnoval sto nejlepších, a zvláště ne, pokud ho zúžím na pět. Je ale natolik pružná a dá se použít v tolika situacích, že ji na žebříček nemůžu *nezařadit*.

Nevěřím, že bych v životě dokázal pronést něco, co by se aspoň vzdáleně podobalo nějaké slušné hlášce, a tak se v duchu zoufale snažím prohledat aspoň svůj seznam replik, které znám z filmů, a najít něco povzbudivého, co by Mika trochu vzpružilo.

Jenomže Mike se mi najednou zahledí přes rameno a vytrěští oči. Adrian přestane jít. Allison vyplivne pramen svých vlasů.

A já za sebou uslyším hlas. Ten hlas řekne:

„Páni! Máš na laptopu skvělou tapetu. Číslo šest v upnutých rudých šatech? Má ta blondýnka, co sedí na tom bouráku dnes večer volno?“

Nedá se to sice srovnat s *Hříšným tancem*, ale i tak mě to přinutí otočit hlavu.

Ve dveřích stojí Camilla Carterová.

„Hledám Sama,“ prohlásí.

Během dne jsem ji několikrát zahlédl a všimnul jsem si – kromě toho, že ji neustále obklopovali nějakí pitomci – že má pokaždé jinak upravené vlasy. Jednou je má vyčesané nahoru, podruhé jí spadají na ramena. Právě teď je má stočené do jakéhosi drdolu nahoře na hlavě. Moc tuhle vlasovou schizofrenii nechápu – domníval jsem se, že než se holky vypraví do světa, celé hodiny si upravují vlasy před zrcadlem.

Adrian na mě ukáže. Mike na mě ukáže. Allison na mě ukáže. Uvědomím si – poté, co osm vteřin hledím na svůj laptop

a na Číslo šest v upnutých rudých šatech na tapetě ze seriálu *Battlestar Galactica* – že Sam jsem já.

„Já jsem Sam,“ zamumlám.

„Ahoj,“ usměje se. „Camilla.“

Neslyším v jejím hlase žádné vykřičníky. Nesnáším lidi, kteří mluví s vykřičníky. Další plus.

Povytáhne obočí a zahledí se na obrazovku mého počítače. „Víš, že je to navzdory jejím velkolepým přednostem ďábelská mrcha, že?“

Nikdo se ani nepohne.

„Tááákže... poslali mě sem z kanceláře. Nedokážu se připojit na síť. Poslali mě za tebou.“

V rukou drží MacBook Air. A zní jako Kate Beckinsale ve filmu *Underworld*.

„Jestli jdu nevhod, klidně přijdu později. Jenomže mám ve schránce jakýsi uvítací balíček. Víš, mapu k toaletám, tajným hladomornám a ke všemu...“

Ještě dalších šest a půl vteřiny se nikdo ani nepohne.

Adrian vstane. „Dáš si tyčinku Mars?“ nabídne jí. Camilla vejde dovnitř a vezme si ji.

Tyhle události mají stejný účinek, jako kdyby zjistila, jak ovládat Matrix. V místnosti propukne horečná činnost. Allison seskočí ze skříňky, Mike vyskočí na nohy, oba zároveň se protáhnou kolem Adriana a přistrčí Camille židli. Ta se posadí, rozbalí tyčinku Mars a zakousne se do ní. Natáhne ruku a nastrčí mi svůj MacBook.

Dokážu myslet jen na to, že zničila posvátnost mého bez-

pečného přibytku a narušila můj pondělní řád. Beze slova si od ní převezmu její laptop.

„Dík,“ zahuhlá s pusou plnou čokolády. „Promiňte, ale nejsem si jistá, jestli jsem se s vámi seznámila. Mám dnes trochu rozmazaný den.“

Adrian natáhne ruku. „Adrian, Mike, Sam, Allison,“ vyhrkne. „Ale Sama už znáš. Já jsem Adrian. *Adrian*.“

Camilla mu potřese rukou. Usměje se na Allison. „Ty asi nebudeš Mike.“

Allison se zakření. „Ne. Já jsem Allison. Ehm... ráda tě poznávám?“

„Já tebe taky,“ rozzáří se Camilla.

Otevřu její laptop. Na tapetě má obrázek z černobílého filmu, který se, mám dojem, jmenuje *Manhattan*.

Netuším, co to znamená. Ale uvědomím si, že čím rychleji udělám, co po mně chce, tím rychleji odsud zase vypadne a nechá nás čtyři na pokoji.

Taky vím, že není moc dobré mít někoho jako je ona v tak těsné Adrianově blízkosti.

Položím si její laptop na kolena a snažím se co nejrychleji splnit úkol. Nejsem však dost rychlý.

Adrian ukáže na její tetování. Vlastně jí zabodne svůj tlustý ukazováček do ramene. Aníž bych pohlédl na Mika, vím, že zadržel dech.

V zásadě o holkách nic nevím. Ale jsem si docela jistý, že nemají rády, když do nich někdo dloubá prstem, jako by byly napůl zralé avokádo.

„Je to opravdové?“ zajímá se Adrian.

Camilla sklouzne pohledem ke svému rameni. „Jo.“

Adrian se zamračí: „Jak jsi k tomu přišla?“

Pokrčí rameny. „Hodně cestujeme. A na světě je spousta míst, kde po člověku nechtějí žádné doklady. A táta proti takovému sebevyjádření nic nemá.“ Přejede prsty po tetování, jako by si z něj oprašovala nějaké imaginární smítko. Pokud mě neklame zrak, mezi modrými květy se skrývá řádka malých hudebních not.

„Bolelo to?“ špitne Allison, které v puse uvízlo pár vlasů.

Camilla se zašklebí. „Strašně.“

Zdá se, že nikdo neví, jak na to zareagovat.

Kliknu na ikonku Firefoxu a na jejím laptopu se otevřou školní stránky. Mám dojem, že nechybí moc a začnu se potit jako prase.

„Hotovo,“ zadrmlím a podám jí laptop. Vezme si ho a obdaří mě úsměvem. Všimnu si, že Alessandro připíchl na nástěnkou nový plakát s *Barbarellou*. Vidím, že se Adrianovi přilepil na vousy kus karamelu. Uvědomím si, že Camilla má oříškové oči.

„Takže, jaký je tvůj realm?“ zeptá se.

„Prosím?“ zaskřehotám.

Ukáže na můj sporáč obrazovky. Je na něm Noční Elf ze hry *World of Warcraft*.

Cítím, jak na mě mí přátelé civí. „Aha, no... Aliance... Mrazivý smutek.“

„Skvělé. Já se snažím v Mrazivém smutku dostat na úroveň Trpaslíka.“ Natáhne se po trhacím bločku, něco na něj naškrábe a popsáný papírek mi podá.

Stojí na něm „AltheaZorg.“

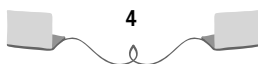
„Většinou tam bývám kolem deváté. Je to větší sranda, když kolem sebe nemáš jen umělé postavy.“ Hodí si Macbook do tašky. „Dík, Same. A díky za tyčinku Mars, Adriane. Ráda jsem vás všechny poznala. Uvidíme se.“

Mávne na nás, usměje se a zmizí z kanceláře.

Požádala mě, abych s ní hrál Warcraft? Je snad začátečnice, kterou budu muset doprovázet i na té nejjednodušší výpravě? Nebo ji Justin a jeho banda dutohlavců k něčemu navedli? Budou snad dnes večer sedět u počítače všichni největší pitomci ze školy a osnovat nějaký bezduchý, ale bezpochyby potupný kanadský žertík?

Nemám tušení. Existuje ovšem jen jedno řešení.

Už nikdy nebudu hrát Warcraft.

Jak jsem už nikdy nehrál Warcraft a další hloupá předsevzetí

Pondělní rutina je v troskách, takže když jdu s Mikem domů, není mi do zpěvu. Dokonce ani kombinace epizody z *Battlestar* a hudby skupiny *Foals* nedokázala smazat dojem, který na mě učinila návštěva té nové holky. Je pochopitelné, že se k ní lísají idioti z celé školy. Moji přátelé by ale mohli mít rozum.

Kromě toho je Alessandra kancelář mou neutrální zónou. Jedním z mála míst, kde jsem mimo dosah všech pitomců, co jsou na Zemi jen proto, aby mi způsobovali bolest.

Snažím se to po cestě vysvětlit Mikovi, ale zdá se, že mě neposlouchá.

Mike je zaneprázdněný provlékáním šňůrky na své mikině zleva doprava. Tahá za hnědý provázek dokud téměř nezmezí uvnitř jeho kapuce a pak ho opatrně táhne opačným směrem. Takhle to dělá už tři bloky.

Jsem idiot. Jak je možné, že jsem si toho nevšimnul dřív?

Mike Adams toho nikdy moc nenamluví a v jeho obličejí se střídají maximálně tři odlišné pocity. Zrovna teď by ale klidně mohl držet megafon a řvát do něj: „Já. Mám. Problém.“

Okamžitě zapomenu na Camillu Carterovou. „Takže... karate?“

Mike se nenápadně rozhlédne po ulici. „Jo. Myslím, že už toho mám dost.“

Další blok ujdeme v naprostém tichu. Mike by nedokázal skončit s karate, ani kdyby ho někdo vyměnil. Vzduch v jeho pokoji čpí masážním krémem a teniskami. Každé volné místo zabírají trofeje. A minulý rok dokonce vynechal maraton šesti filmů *Hvězdných válek* v kině Astor – nejdůležitější událost v našem kalendáři – protože v jeho tělocvičně právě probíhal víkendový seminář.

Odkášlu si: „Máš toho dost?“

Pokrčí rameny. „Jo. Mám toho dost.“

Vím, že lže, ale nevím proč. A tak o tom nemluvíme.

Čtrnáct minut zůstaneme stát na rohu ulice poblíž parku a rokujeme o úkolu z historie, který nám zadal pan Norrel, o posledním dílu seriálu *Živí mrtví* a o tom, jestli Adrian zvládne přežít tenhle měsíc bez toho, aby mu někdo dal do nosu. Usnešeme se na následujícím: zbytečné, úžasné, nepravděpodobné. A pak Mike mávne, já mávnu a rozejdeme se každý svou cestou.

Přidám si tu věc s karate na svůj seznam problémů.

Jdu další čtyři bloky z parku k našemu domu a míjím tvarované keře a stromy a lidi s kočárky, jejichž počet jako by se dennodenně násobil. Trochu mi to tu připadá jako v hororu *Noc oživlých mrtvol*. Zajímalo by mě, co by se stalo, kdyby nás napadly hordy zombie. Pochybuju, že by si toho vůbec někdo všimnul.

Vím, že bych měl ve všem najít příběh. Dobří scénáristi umějí stvořit zajímavý film z hlouposti a všednosti. Ale vše, co jsem kdy četl o psaní, začínalo slovy: *piš o tom, co znáš*. Já znám tiché ulice, tvarované keře a stromy, idiotskou střední školu se samými pitomci a domácími úkoly. Už někdy někdo napsal film o domácích úkolech? Pravděpodobně. Vsadím se, že to byl Francouz.

Vkročím mezi falešné řecké sloupy a otevřu vstupní dveře. Máma se krčí nad klavírem v obývacím pokoji a vedle ní sedí její vyhublá žačka jménem Kendra nebo Kendal nebo tak nějak. Kendra/Kendal vždy střídavě jedním prstem vraždí Rachmaninova. Pak přestane hrát a otočí se. Máma se ohlédne.

„Ahoj Same! Jaký jsi měl den!“

Jaký jsi měl den! Moje máma se vůbec nepokouší být jiná než sladká. A ano, moje matka používá při řeči vykřičníky.

„Ahoj, mami. Psali jsme test z biologie. Myslím, že jsem to napsal dobře.“

„Tak to je skvělé! Same, pamatuješ si Kelly?“

„Ahoj, Same,“ hlesne Kelly. Nervózně odkopne boty na měruňkový koberec a tváře se jí zbarví do ruda.

Snažím se vymyslet nějakou vhodnou, nic neříkající odpověď, ale vtom si všimnu, že si máma vzala svůj oblíbený náhrdelník - velmi drahý, který nosí jen když se cítí obzvlášť mizerně. Zabloudím očima po obývacím pokoji a zastavím se na hromadě DVD, které máma naskládala vedle televize. Nahoře vidím *Osudové pláže*.

To není dobré znamení. Máma se chystá sledovat filmy, v nichž zranitelné a atraktivní ženy podléhají nejrůznějším nemocem, což jí brzy přivedí plačtivou, temnou náladu.

Máma nasměruje Kelly zpátky ke klavíru. Projdu obývacím pokojem a nenápadně skryju *Osudové pláže* za horor *Věc* na jedné polici. Projdu svou sbírku DVD a vytáhnu z ní sadu hororů *28 dní poté* a *28 týdnů poté*.

„Mami? Dáme pak si maraton zombie filmů?“

Máma se otočí. Úlevu je na ní znát tak zřetelně, že mi z toho přejde mráz po zádech. „Klasiku?“

„Ne-e. Dannyho Boyla?“

Máma se usměje. „To zní skvěle, Same.“

Máma, a z nějakého důvodu i Kelly, si mě teď prohlížejí zvlhlýma očima, a tak co nejrychleji vycouvám z místnosti.

Táta vystrčí hlavu z kuchyně zrovna ve chvíli, kdy chci proklouznout kolem. Tváří se tak, jak je to u něj v poslední době obvyklé: trochu neurčitě a hodně bezradně.

„Tati,“ zamumlám.

Táta si odkašle. „Same,“ zamumlá na oplátku.

Dalších pět vteřin na sebe hledíme. Kdyby tátovi najednou sklouzla kůže z těla a zjistilo se, že je to ve skutečnosti obří šváb – jako ten z filmu *Muži v černém* – myslím, že by mě to moc nepřekvapilo.

Nechci o svém otci mluvit zle. Být obyčejný pravděpodobně není zločin. Já mám ale rád, když se věci dají rozložit na základní komponenty. A mého tátu je bohužel opravdu jednoduché rozložit.

Můj otec má rád Harveyho Normana, kanál *Discovery* a z nějakého důvodu i ještěrky. Naposledy se zasmál asi v roce 2008, což je jedna z mála věcí, které máme společné. Mám dojem, že tehdy také naposledy normálně promluvil s mámou.

Táta vypadá jako já – to znamená trochu jako Stormtrooper. Ale ne tak cool jako ti vojáci v *Hvězdných válkách*. Oba jsme vysocí a máme světlé vlasy a naše vousy jsou tak řídké, že by bylo lepší, kdyby raději vůbec nerostly.

Vezmu schody po dvou, zabouchnu za sebou dveře do pokoje a s úlevou vydechnu vzduch, který jako bych v sobě zadržoval celý den. Shrnu věci na stole na stranu, položím na volné místo laptop a zapnu ho. Vyhledám stránky místního klubu karate. Právě zveřejnili nový informační zpravodaj. Blíží se víkendové soustředění, někdo prodává lístky do tomboly, mají nového trenéra z Queenslandu - nějakého chlapíka jménem Travis Azumi - a nabízejí ke koupi DVD s jejich posledním turnajem. Nevidím nic, co by mi osvětlilo Mikovu situaci. Moje detektivní schopnosti zřejmě nestojí za nic.

S povzdechem vypnu počítač. Měl bych se vrhnout na domácí úkoly, ale namísto toho otevřu zásuvku, sáhnu pod hromádku magazínů *Empire* a *Total Film* a tátových porno časopisů, které se mi z nějakého důvodu pořád pletou mezi mé věci, a vytáhnu svůj poslední červený sešit.

Zabijácké kočky ze třetího měsíce planety Jupiter je nápad na scénář, na který jsem přišel, když máma hlídala psychotickou kočku tety Jenny. Měla by to být kombinace klasických filmů o invazi a pocty filmu Sama Raimiho *Lesní duch*, okořeněná

špetkou mytologie o vlkodlacích. Zatím je to jen pracovní název – chtěl jsem to nazvat jen *Kočky*, ale Mike mě upozornil, že tento titul už kdysi někdo použil. Projekt *ZkztmpJ* se nicméně octl ve vážném ohrožení, že skončí na stejném místě jako všechny mé předchozí pokusy – pohřbený pod hromadou oblečení na dně mé skříně.

Problém je, že přesně vím, jak by měl takový scénář vypadat – elegantní sci-fi/horor s dialogy Tarantinovy úrovně a ztraceně dobrou úvodní hláškou. Doposud mám ale jen těžkopádný název a náčrtek obrovské kočky.

Při pohledu na stránku v sešitě se snažím potlačit vzrůstající pocit beznaděje. Nic z toho, co se nachází na dně mé skříně, nestojí v mém životopise ani za zmínku. Já mám totiž plán. Odstěhuju se do Sydney, kde budu studovat film, Mike se tam přestěhuje taky a bude chodit na práva. Budeme spolu bydlet v zajímavém bytě v oblíbené čtvrti a bude nám skvěle, protože ze střední školy už zbude jen únavná, nejasná vzpomínka a už nikdy se nebudu muset setkat s Justinem Zigonim ani s nikým jiným z Bowen Lakes.

Budu psát kultovní klasiku. Můj film bude plný úžasných hlášek. Do té doby ale musím vydržet a přetrpět domácí rutinu.

Celou hodinu strávím nad svým scénářem a pak musím přečkat večeři s rodiči – máme tátovo kuře na pomerančích, které chutná jako marmeláda naplácaná na KFC. Nikdo neřekne nic ani vzdáleně památného.

Táta zmizí do své studovny jako po většinu ostatních veče-

rů. Pokud vím, pokouší se tam vymyslet alternativní palivový zdroj. Ani mě nenapadne, abych zjišťoval, jak mu to jde.

S mámou se podíváme na dva zombie filmy. Máma připraví popcorn a za celou dobu se ani jednou nerozplácne, což činí dnešní večer úspěšnějším, než jsem čekal.

Asi v polovině druhého filmu – zrovna když se tam objeví ta mladá hezká doktorka – mi začne v hlavě hlodat myšlenka. Snažím se soustředit na hordy maso požírajících zombie na obrazovce a odsunout tu neodbytnou myšlenku stranou.

Hned je zase zpátky.

Film skončí a máma jde spát. Táta je pořád zavřený ve své studovně. Možná je můj otec Batman. Bruce Wayne je taky dost otravný. To by vysvětlovalo spoustu věcí.

Osprchuju se a hodím na sebe vytahané tepláky a vybledlé tričko se Supermanem, které jsem pasoval na pyžamo. Vložím do svého mini DVD přehrávače první horor, který mi přijde pod ruku.

Na hromadě knih na mém psacím stole leží mé školní desky. Otevřu je, jen abych se probral pracovními listy a ostatními nesmysly, které jsem tam kdysi uložil.

Do očí mě praští žlutý papírek, na kterém stojí „AltheaZorg.“

Co to znamená?

Neznamená to nic. Patří to příslušníci armády dutohlavců, jedné ze zplozenců pekla, což v žádném ze světů nemůže znamenat nic dobrého.

Ale kdyby ti pitomci kuli nějaké pikle, nevykašlali by se na to už a nešli domů?

Zapnu počítač.

Zajdu dolů a namažu si chleba.

Vrátím se do svého pokoje.

Sáhnu do tajné skryše pod postelí a vytáhnu odtamtud plechovku Red Bullu.

Asi tři minuty zírám na plakáty *Halloween*, *Lesní duch* a *Hvězdné války*.

Přihlásím se na Warcraft.

Už jsem nějakou dobu nehrál. Do hry se nechám vtáhnout, jen když mám pocit, že nemám v hlavě jediný filmový nápad. A mé přátele to nijak zvlášť nebaví - Adrian se na hru nedokáže pozorně soustředit a Mike trénuje osmkrát týdně, takže se odmítá zúčastnit něčeho, co by ho příliš zavazovalo. Nebo aspoň trénoval, do nedávna. Allison si občas zahraje, s gnómem dvanácté úrovně jménem Mizuno, ale je pomalá a nerozhodná a na bojistích se pravidelně ocitá na špatné straně.

Připojím se na server, kde na mě od poslední hry čeká můj Noční elf osmdesáté úrovně. A pak se zarazím. Vždyť je to hloupost. Smysl Warcraftu, stejně jako nejlepších filmů, přece spočívá ve vtažení hráče/diváka do úplně jiného světa, a to bez jakýchkoliv připomínek našeho žalostného bytí. Nemá tedy smysl v tom pokračovat.

Chvilí pozoruju svého Nočního elfa a pak otevřu chatovací okno. Napíšu „AltheaZorg“ a stisknu Enter.

Na obrazovce se objeví text. „Ahoj, osmdesátá úroveň. Jsi DexGrifnor?“

Na okamžik ztratím nervy a uvažuji, že se odhlásím, ale ruce jako by mi přirostly ke stolu.

„Same?“

Prsty nahmatám klávesnici. „Ahoj – jak jsi poznala, že jsem to já?“

„No, nikoho jiného tu neznám. Na americkém serveru hraju teprve od minulého týdne.“

„Aha.“

Vážně jsem napsal *Aha*. Takže teď už pro ni nejsem jen verbálně hendikepovaný, ale i téměř negramotný.

AltheaZorg přesto odepíše: „Same, snažím se postoupit na další úroveň. Nechceš mi pomoci? Hodila by se mi pomocná ruka.“

Podívám se na mapu. Není moc daleko.

Představím si dutohlavce seskupené kolem jejího MacBooku a Justina, který se ničemně chechtá. Vzpomenu si na *Zkztmpj*. Vážně bych měl pracovat na svém scénáři.

Znovu zauvažuju, že se odhlásím. A pak ještě jednou mrknou na mapu.

„Jasně, můžu ti pomoci. Jsem na cestě.“

„Fajn,“ napíše Camilla. „Už jsem s tím chtěla praštit. Jsem úplně vyždímaná. Začátky jsou vždycky strašně náročné.“

Najít ji mi trvá pár minut. Sleduju svého Nočního elfa a na chvíli se zamyslím. „Zažila jsi jich víc než jeden?“

„Začátků? Ha, no jasně. Už jsem je přestala počítat.“

Aspoň že nenapsala *lol*. Otevřu si další plechovku Red Bullu.

„A jaký byl začátek v Bowen Lakes?“ Připadá mi rozumné položit takovou otázku.

„Myslíš jaký je můj první dojem? Je to stejné jako v každé jiné škole. Škola je škola. Pokud ovšem tajně netrénuje X-Meny. Naděje umírá poslední.“

Odfrknu si a Red Bull mi vyletí nosem. Nevím, co na to říct. Pošlu jí smajlíka. A pak se cítím jako idiot. Já přece smajlíky nepoužívám.

Na oplátku mi pošle mrkajícího smajlíka.

Odtáhnu ruce od klávesnice, aby mě náhodou nenapadlo napsat nějakou další kravinu. Chatovací okno na mě dál mrká. Je to jen pár řádek textu. Není to skutečný rozhovor. Že ne?

Jejího světlovlasého Trpaslíka objevím v krčmě. Přiběhnu k němu a zůstanu běžet na místě. Camilla přiměje svou trpaslici předvést trpasličí tanec. Trpaslík křepčí, přičemž nekontrolovaně škube tlustýma nohama. Vypadá to legračně. Cítím, jak se mi ústa rozšiřují do úsměvu. Naťukám příkaz k tanci pro svého Nočního elfa, ale v poslední chvíli ho smažu. Nedokážu tančit ani jako virtuální postava.

„Ahoj,“ naťukám místo toho.

„Ahoj,“ promptně odpoví. „Díky za pomoc.“

Zhluboka se nadechnu. „Co potřebuješ?“

„Snažím se dokončit tuhle výpravu. Musím ukrást meč. Ale nedokážu se dostat dostatečně blízko, aniž bych umřela. Pomůžeš mi?“

„Jasně. Veď mě, půjdu za tebou.“

„Fajn. Tentokrát možná neskončím na hřbitově. Už jsem si začínala připadat trapně.“ Její Trpaslík vyrazí z krčmy. Můj Noční elf se štrachá za ní.

Jednou rukou řídím svou postavu a druhou otevřu okno nad svým psacím stolem. Do místnosti vnikne teplý noční vánek. Nedokážu setřást představu, jak Camillu obklopuje Justin a ti ostatní pitomci, ačkoliv si začínám uvědomovat, že jsem možná trochu paranoidní. Přesto nejsem schopný vykreslit si v duchu místo, kde by mohla být. Mike by byl rozvalený na své černě povlečené posteli a laptop by měl na kolenou. Adrian by ležel na břiše pod hromadami svého oblečení a plesnivých kávových šálků a počítač by měl před sebou na zemi. Allison by zřejmě trčela se svým Macem v pracovně svých rodičů, protože nesmí používat počítač ve svém pokoji. Bavit se přes chat s člověkem, kterého neznám mě trochu znepokojuje – připadá mi to, jako bych se bavil s někým, kdo pluje ve vakuu.

Jakmile dorazíme k jeskyním, nezbyvá nám na psaní moc času, což je pravděpodobně dobře, protože jsem už vystřílel všechny čtyři věty zdvořilé konverzace, které znám.

Camilla je rychlá a umí se svými zbraněmi dobře zacházet. Občas na mě vypálí nějakou otázku a já jí napíšu nějaký návrh nebo poznámku, ale většinou naše postavy bojují bok po boku v naprostém tichu.

Vnikneme do samotného doupěte a prostrlíme si cestu rozvášněným davem. Camilla popadne meč a její Trpaslík předvede další taneček. Můj Noční elf se ukloní.

„Dobrá práce, Dexi,“ vyřuká. „S tou kuší umíš zacházet přímo mistrovsky.“

Nevím, co na to říct. Pošlu jí dalšího smajlíka. Připadám si jako kretén.

I ona mi pošle smajlíka. „Je čas jít spát. Ještě jednou díky. Uvidíme se později.“

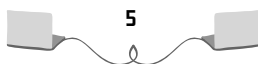
AltheaZorg se odhlásí.

Uvidíme se později? Co to znamená?

Pohlédnu na telefon. Je téměř jedna v noci. Smetu prázdné plechovky od Red Bullu do koše. Ani nevím jak, ale vypil jsem jich pět.

Tolik kofeinu mi zřejmě přivodilo srdeční arytmií.

Spal jsem asi tak osm minut.

Nepředvídané důsledky zapečeného lilku

Stojím poblíž své skříňky a čekám na Mika. Přestože jsem se už třikrát díval na rozvrh, pořád si nedokážu zapamatovat, co máme první hodinu. Z nedostatku spánku a z energického nápoje, jehož zbytky mi dosud kolují v krvi, jsem unavený a vy-nervovaný. Taky mě bolí hlava. Ta bolest se mi provrtává moz-kem a tlačí mi do očí.

Po krátké úvaze dojdou k poznání, že dát si pět plechovek Red Bullu kolem půlnoci není dobrý nápad.

Mike se objeví vedle mě. Zamračí se na učebnici angličtiny, kterou držím v ruce. „Máme matematiku.“

„Matematiku. Správně. Dík.“

„Možná bychom si měli pospíšet,“ poznamená.

Sleduju jeho pohled. Chodbou se k nám blíží Justin Zigoni a Sharni Vancová. Nesou se jako královský pár, který obhlíží své poddané. Za nimi jde Steve Stanton s rukou kolem Michelle Argusové. Jako by se bál, že kdyby si ji nedržel u sebe, dala by se na útěk. Obklopuje je hrozen holek, se kterými celá léta cho-dím do školy, ale jejichž jména si nejsem schopný zapamatovat.

V tomhle okamžiku obvykle sklopím oči a zmizím, ale než stačím zabouchnout skříňku, Justin se otočí na Steva a pustí Sharniinu ruku. Uprostřed jejich skupiny je Camilla. Má na sobě rudé džíny, vybledlé tričko s Mickey Mousem a žlutý svetr, který jí sahá až ke kolenům. Měla by vypadat směšně. Ale nevypadá.

Přijde blíž a zachytí můj pohled. Sharni jí něco pošeptá do ucha. Cítím, jak se mi kroutí žaludek, ale nedokážu přimět své nohy k pohybu. Připravuju se, že zase skončím – obrazně nebo jinak – na zadku.

Camilla se vymaní ze Sharniina držení. Zvedne ruku a krátce a ostře mi zasalutuje.

„Dexi.“

Okolní hovor téměř utichne. Úplně slyším, jak Justinovi v tlusté hlavě chřestí ozubená kolečka, ale zřejmě se nedokáže rozhodnout, jak zareagovat. Řekl bych, že je to tak dobře.

Ignoruju ho. Kývnu na Camillu a řeknu jediné slovo, které dokáže moje pusa zformulovat:

„Zorgu.“

Camilla na mě mrkne a pokračuje v chůzi. Dutohlavci ji následují.

V úplně prvním *Vetřelci* je scéna, v níž mládě vetřelce vystřelí z hrudi jednoho kosmonauta a ztratí se kdesi v útrobách kosmické lodi. Všichni ostatní zůstanou stát s otevřenými ústy. Jejich mozek nedokáže pochopit, co se jim právě odehrálo před očima.

Mám dojem, že Camilla Carterová právě vytvořila svůj vlastní okamžik vetřelce explodujícího z hrudi. Nejsm si jistý, jakou roli v tom scénáři hraju já. Vždycky jsem se považoval za

zcela nahraditelného člena posádky, kterého zabijí jako prvního a koho si stejně nikdo nepamatuje. Podle pohledu, který na mě vrhne Justin, když prochází kolem mě, jsem zřejmě povýšil na chlapíka, jehož vnitřnosti by mohly brzy skončit rozmáznuté po stěnách chodby.

Mike mě dloubne do ramene. „Vysvětlíš mi to?“

Několikrát polknu. „Ona je Trpaslík.“

Mike o tom chvíli uvažuje. „Tak fajn.“

Pozorně se mi zahledí do obličeje. Tenhle Mikův zkoumavý pohled nikdy neznamená nic dobrého. Odkáslu si.

„Takže. Matematika?“

Mike kývne směrem k mým rukám. Držím učebnici dějepisu. Na okamžik zavřu oči. „Prosím, ať už je pátek.“

Mike otevře mou skříňku a vymění učebnice. „Kdybys dokázal zrychlit čas, přeskočil bys opravdu jen jeden týden?“

„Myslíš, kdybych získal nějaký talisman jako třeba Obraceč času z *Harryho Pottera*? Kdybych měl možnost, chtěl bych, aby mi bylo aspoň třicet.“

Mike zabouchne skříňku a zabručí: „Proč třicet?“

„No, předpokládám, že v té době budu žít v L.A., v úžasném domě s výhledem na nápis Hollywood, a mé první dva nezávislé filmy budou na nejlepší cestě stát se kultovními bijáky. Jo, a budu mít psa.“

Mike zůstane stát ve dveřích do třídy. „Takže budeš mít nápis a psa – a plánuješ i setkání s nějakými herečkami?“

Přemýšlím o tom celou dobu, než se posadíme na svá místa. Zkouším si představit sebe sama v houfu blond holek, ale nějak

se mi to nedaří. Zkusím to znovu. Teď už je vidím, v bikinách a tak, jako v těch pitomých komediích, které nás nutí sledovat Adrian. Postávají kolem bazénu a nic nedělají. Asi bych měl něco udělat já, ale nevím, co by to mělo být. Všechny blond holky na mě teď zírají. Jedna z nich na mě ukáže prstem a vyprskne smíchy.

Soustředím se na křečové žíly paní učitelky Chowové.

„Nevím,“ šeptnu. „Myslíš, že najdu nějakou, co vypadá jako princezna Leia?“

Mike pokrčí rameny. „Je to Hollywood,“ odvětí šeptem. „A budeš u filmu. Takže asi ano.“

Představím si princeznu Leiu, jak leží na lenošce u mého bazénu. Vůbec se netváří šťastně.

„Možná bych měl přeskocit rovnou na čtyřicet.“

•

Nejsem úplný blázen. Víím, že filmy – hlavně filmy, které mám rád – neodrážejí skutečný svět. Filmy, které se o to snaží – východoevropské snímky o životě na statku nebo v gulagu nebo kdekoliv jinde – bývají stejně depresivní jako můj vlastní život, což podle mého názoru trochu maří účel filmu. Uvědomuju si však toto: všechno užitečné, co jsem se naučil o skutečném životě, znám z filmů.

Intenzivním studiem postav, které zůstanou naživu, i těch, které v závěrečné scéně zahynou bídnou smrtí, jsem to zúžil v podstatě na tři přístupy k životu: